

מסורת הש"ס

6 [51- דתנא] (3) ערכין י"א (3) וס' דתנא (ד) תענית ט. (לפי כל) וס' נפתח. (4) ערכין ע"ש. (5) שבת כ"א. יומא כ"ג. (6) [תנא] (7) כ"א. (8) כ"א. (9) תענית ט. (10) ע"ש דלא כמפנה. (11) ע"ש דלא כמפנה. (12) ע"ש דלא כמפנה. (13) ע"ש דלא כמפנה. (14) ע"ש דלא כמפנה. (15) ע"ש דלא כמפנה. (16) ע"ש דלא כמפנה. (17) ע"ש דלא כמפנה. (18) ע"ש דלא כמפנה. (19) ע"ש דלא כמפנה. (20) ע"ש דלא כמפנה. (21) ע"ש דלא כמפנה. (22) ע"ש דלא כמפנה. (23) ע"ש דלא כמפנה. (24) ע"ש דלא כמפנה. (25) ע"ש דלא כמפנה. (26) ע"ש דלא כמפנה. (27) ע"ש דלא כמפנה. (28) ע"ש דלא כמפנה. (29) ע"ש דלא כמפנה. (30) ע"ש דלא כמפנה. (31) ע"ש דלא כמפנה. (32) ע"ש דלא כמפנה. (33) ע"ש דלא כמפנה. (34) ע"ש דלא כמפנה. (35) ע"ש דלא כמפנה. (36) ע"ש דלא כמפנה. (37) ע"ש דלא כמפנה. (38) ע"ש דלא כמפנה. (39) ע"ש דלא כמפנה. (40) ע"ש דלא כמפנה. (41) ע"ש דלא כמפנה. (42) ע"ש דלא כמפנה. (43) ע"ש דלא כמפנה. (44) ע"ש דלא כמפנה. (45) ע"ש דלא כמפנה. (46) ע"ש דלא כמפנה. (47) ע"ש דלא כמפנה. (48) ע"ש דלא כמפנה. (49) ע"ש דלא כמפנה. (50) ע"ש דלא כמפנה. (51) ע"ש דלא כמפנה. (52) ע"ש דלא כמפנה. (53) ע"ש דלא כמפנה. (54) ע"ש דלא כמפנה. (55) ע"ש דלא כמפנה. (56) ע"ש דלא כמפנה. (57) ע"ש דלא כמפנה. (58) ע"ש דלא כמפנה. (59) ע"ש דלא כמפנה. (60) ע"ש דלא כמפנה. (61) ע"ש דלא כמפנה. (62) ע"ש דלא כמפנה. (63) ע"ש דלא כמפנה. (64) ע"ש דלא כמפנה. (65) ע"ש דלא כמפנה. (66) ע"ש דלא כמפנה. (67) ע"ש דלא כמפנה. (68) ע"ש דלא כמפנה. (69) ע"ש דלא כמפנה. (70) ע"ש דלא כמפנה. (71) ע"ש דלא כמפנה. (72) ע"ש דלא כמפנה. (73) ע"ש דלא כמפנה. (74) ע"ש דלא כמפנה. (75) ע"ש דלא כמפנה. (76) ע"ש דלא כמפנה. (77) ע"ש דלא כמפנה. (78) ע"ש דלא כמפנה. (79) ע"ש דלא כמפנה. (80) ע"ש דלא כמפנה. (81) ע"ש דלא כמפנה. (82) ע"ש דלא כמפנה. (83) ע"ש דלא כמפנה. (84) ע"ש דלא כמפנה. (85) ע"ש דלא כמפנה. (86) ע"ש דלא כמפנה. (87) ע"ש דלא כמפנה. (88) ע"ש דלא כמפנה. (89) ע"ש דלא כמפנה. (90) ע"ש דלא כמפנה. (91) ע"ש דלא כמפנה. (92) ע"ש דלא כמפנה. (93) ע"ש דלא כמפנה. (94) ע"ש דלא כמפנה. (95) ע"ש דלא כמפנה. (96) ע"ש דלא כמפנה. (97) ע"ש דלא כמפנה. (98) ע"ש דלא כמפנה. (99) ע"ש דלא כמפנה. (100) ע"ש דלא כמפנה.

כסאוי. עיקר שיר צפה או ככלי: במסכת ערכין היא על אוחזי כלי שיר משפחה בית הפגרים ומשפחה בית ומאמאום סיו. זה שם מקומות: ומשיאין צהניהם לאמנות ונזותם ראיות לנישוא להנשים: לויס סיו. אכל ישראלים פסולין לכן: מעלין מדוכן. הראוהו עומד על הדוכן עם הלויס א"י לצדוק אחריז לא להשיאו מיוחסת ולא לתת לו מעשר ראשון דודאי לוי הוא שפמי דבר זה לא הרגילו להעמיד עם כי אלו לויס כדי שלא יעשו כהם בני אדם להחזיקם כלויס ואינם לויס: ומ"ד ישראל סיו. סבר מדוכן ליוחסין מעלין שפמי דבר זה לא הרגילו להעמיד עם עבדים: אכל לא למעשרים. שלא מוכרו מלהעמיד עם ישראל: ומאן דאמר עבדים סיו. קסבר אין סומכין על הדוכן מלבדוק אחריז להעלות ליוחסין הלכן לא מהרו על כך: ור' ירמיה אמר כו'. לעיל [2]: קאזי אפלוגתא דרבי יוסי ברבי יהודה ורבנן ופליגי דרבי יוסף: הכי גרסינן דרבי יוסי סבר שמה יסירה נמי דוחה שם. הואיל ושמתת מלוה היא ובהליל אין ליכוס מלכא אלא שצות בעלמא: סיוכסא דרב יוסף. דאמר מודה ר' יוסי בשיר של שואבה דלא ידחה: אכל בשיר של קרבן דוחה כו'. האי לשון קושיא ובעיא הוא כלומר חזינן הכא דבשל שואבה פליגי ואיכא למירק הא בשל קרבן מודו רבנן דדחי: נימא ספוי סיוכסא דרב יוסף. נמי כהא דאמר לעיל בשל קרבן פליגי והכא דייקנן דמודו רבנן ביה הואי מיוכנתא צתרתו בשל שואבה היא מיוכנתא מדברי יוסי וכשל קרבן סיו מיוכנתא מדרבנן: והוא דרין לקרבן. ומדרבנן לא מותביה: והא קמי מתינין וכו' וכלי כו'. ל"ג והא עלה קמי אלא ווא קמי: אלא לאו רבנן היא. דשמעינן להו דשואבה דלא דמי וקמי זהו למעטי דקרבן אלא בשל קרבן מודו: החל שיר ה' ופלוורוס ועל ידי כלי דוד. אלא על דוד שיר ה' קרי ליה: למחשוריים ולמשוריים. והכא לא כתיב כלים ומחשורות לאו כלי שיר ניהו שהן לתקיעות הממדין והמוספין: מתנ' יורדין לעורס נשים. כהניס ולויס עזרת נשים ישראל שהיא גבוהה לעזרת נשים שלמטה הימנה כשיפוע ההר: ומסקינן שם סיקון גדול. מפרש בגמרא [ע"ג]: וארכבע ספליס של וזכ כראשיסן. צראש כל מנורה ומנורה: ילדיס. צמוריס וכדיהם כדי שמן ועוליס כל אחד כסולמו: מכלאי מכנסי כהניס ומסמיינין סיו מפקיעין. ממכנסי צנדי השדר שהיו משל לצור ומאכנטיהס השניס מפקיעין קורעין לעזרת פמילות: שלא היסא מאירה מאור בית השואבה. לפי שהמנורות גבוהין ממשיס אמה"ו והר היסא גבוה והאורה זורחת ככל העיר וכחל מנרתי שהיא לסוף עזרת נשים היא נמך כדאמרינן בסדר יומא (דף טו.) והמנורות עולין למעלה הימנה: כאלוקות

תורה אור השלם

1. ויאמר חזקיהו להעלות העולה העולה להזבח ובעת החל העולה תחל שיר ה' והחצוצרות ועל ידי כלי דוד מלך ישראל: דברי הימים ב טו כז 2. ויהי כאשר לעשצרים ולמשוררים להשמיע קול אחד להלל ולהודות ליהוה ויבא יוסף ויבא כלל החצוצרות והבמבצלות ובכלי השיר והכלל לך כי טוב כי לעולם חסדו והבית מלא עון בית ה' דברי הימים ב טו י"ג

הנהגות הב"ח

(6) כבשנה אמרו כל מי שלה ראה שמתה וכו' מיס של שמן של מלח:

גליון הש"ס

נברא ליסא תהיו תיבתא דר"י בהרתי. כעין ה' לעיל דף ע"ג ע"ג וע"ג:

מוסף רש"י

עבדי כהניס דרין. אום המיס מליל וערכין י"א. שהיו משיאין לכהונה. כהניס היו נוספין נסותין שישאלים מיוחסין סיו. מכלאי מכנסי כהניס. ממנסי כהניס הנלוים (שנת כ"א). מפקיעין. לשון קריעה ויחא כ"ג. קורעין ועשין פמילות כשמת בית השואבה שיהא בעתה שם (שנת כ"א).

החליל פרק חמישי סוכה

עבדי כהניס סיו. [משנה] בשעת שיר של קרבן קיימין: ליריאו. זה שם המשפחות: לכהונה. ישראל מיוחסין סיו

נא.

בתנאי עבדי כהניס היו. משנה היא פרק שני דערפין (דף י"א) ותימה להלכ מסקינן דכ"ע עיקר שירה צפה והתם קמי רישא דחליל מכה כשמונה ימי החג ולי אפטר צלל שנת ו"ל דהא מפרש טעם משום דאין שנות מתקדש וצורשלי פירך ומשי רישא רבי יוסי בר' יהודה היא:

מעלין מדוכן. ראוהו עומד על הדוכן עם הלויס אין צריך לצדוק אחריז לא להשיאו מיוחסת וליתן לו מעשר ראשון דודאי לוי הוא שפמי דבר זה לא הרגילו עבדים לעמוד עם כך פירש צקוטרס משמע שרואה לומר דפליגי כהכי דמר סבר אין להעמיד עבדים לדוכן דחיישינן שמה יעלוס ליוחסין ולמעשר ומר סבר לא חיישינן למעשר אכל חיישינן ליוחסין ומר סבר אף ליוחסין לא חיישינן ואין לשון משמע כן דקאמר והכא כהא קא מופלגי מר סבר הכי הוה מעשה ומ"ס הכי הוה מעשה משמע שהמעשרין אין תלוי בהעלאה אלא העלאה תלוי במעשרין דמר סבר הכי הוה מעשה שהלויס היו צקוסיס כלי שיר ומר סבר עבדים היו צקוסיס ויתר מן הכל והעמידום ומינה פרק שני דערפין (דף י"א). וס' משמע כפירש הקוטרס דגיס והכא כמעלין מדוכן למעשרות וליוחסין קמיפליגי ומינה גס לפי מה שפירשמי שם י"ש לעשנו:

למחצצרים ולמשוררים. והכא לא כתיבי כלים ומחשורות לא כלי שיר ניהו שהם לתקיעות התמדין והמוספין כן פירש צקו' ומי' קרא גופיה כחוב ככלי שיר דקרא הכי כתיב צנדי הימים (ב' ה') גני שלמה כאלה למחשוריים ולמשוררים להשמיע קול אחד להלל ולהודות לה' וכהניס קול כחשורות וצמלתיס וככלי השיר ובהלל לה' כי טוב כי לעולם חסדו ו"ל דייק מדחלקס ל' הילוליס דמעיקרא כתיב גני שירה צפה להשמיע קול אחד להלל להודות לה' ולכתר הכי כתיב גני כלי השיר ובהלל לה' שמע מינה דעיקר שירה צפה וכלי השיר כסומי קלח:

מכלאי מכנסי כהניס ומחשוריהן. תימה דלא כתיב נמי (ס' כמותג שם) היא הימה של שם: שעליהן הלויס עומדין בבאי שיר. לשמתת צית השואבה אכל דוכן לשיר דקרבן אכל המנוח היה כן פירש צקוטרס 'ונמס' מדות (פ"ג מ"ו) תנן ומימי לה כפ"ק דיומא (דף טו.) ראז"י אומר מעלה הימה שם גבוהה אמה ודוכן נתון עליה ואמה מעלה הימה צין עזרת ישראל לעזרת נשים:

קלא הא כתיב ויאמר חזקיהו הכי קאמר החל שיר ה' בפה על ידי כלי דוד מלך ישראל לכסומי קלא ואידך נמי יהי כחך כחך ויאמר חזקיהו כהא דאמר ר' יוסי ברבי יהודה ורבנן ופליגי דרבי יוסף: הכי גרסינן דרבי יוסי סבר שמה יסירה נמי דוחה שם. הואיל ושמתת מלוה היא ובהליל אין ליכוס מלכא אלא שצות בעלמא: סיוכסא דרב יוסף. דאמר מודה ר' יוסי בשיר של שואבה דלא ידחה: אכל בשיר של קרבן דוחה כו'. האי לשון קושיא ובעיא הוא כלומר חזינן הכא דבשל שואבה פליגי ואיכא למירק הא בשל קרבן מודו רבנן דדחי: נימא ספוי סיוכסא דרב יוסף. נמי כהא דאמר לעיל בשל קרבן פליגי והכא דייקנן דמודו רבנן ביה הואי מיוכנתא צתרתו בשל שואבה היא מיוכנתא מדברי יוסי וכשל קרבן סיו מיוכנתא מדרבנן: והוא דרין לקרבן. ומדרבנן לא מותביה: והא קמי מתינין וכו' וכלי כו'. ל"ג והא עלה קמי אלא ווא קמי: אלא לאו רבנן היא. דשמעינן להו דשואבה דלא דמי וקמי זהו למעטי דקרבן אלא בשל קרבן מודו: החל שיר ה' ופלוורוס ועל ידי כלי דוד. אלא על דוד שיר ה' קרי ליה: למחשוריים ולמשוריים. והכא לא כתיב כלים ומחשורות לאו כלי שיר ניהו שהן לתקיעות הממדין והמוספין: מתנ' יורדין לעורס נשים. כהניס ולויס עזרת נשים ישראל שהיא גבוהה לעזרת נשים שלמטה הימנה כשיפוע ההר: ומסקינן שם סיקון גדול. מפרש בגמרא [ע"ג]: וארכבע ספליס של וזכ כראשיסן. צראש כל מנורה ומנורה: ילדיס. צמוריס וכדיהם כדי שמן ועוליס כל אחד כסולמו: מכלאי מכנסי כהניס ומסמיינין סיו מפקיעין. ממכנסי צנדי השדר שהיו משל לצור ומאכנטיהס השניס מפקיעין קורעין לעזרת פמילות: שלא היסא מאירה מאור בית השואבה. לפי שהמנורות גבוהין ממשיס אמה"ו והר היסא גבוה והאורה זורחת ככל העיר וכחל מנרתי שהיא לסוף עזרת נשים היא נמך כדאמרינן בסדר יומא (דף טו.) והמנורות עולין למעלה הימנה: כאלוקות

עין משפט
גר מצוה

א ב מ"י ס"ג מל' ליל המקדש הלכה ג סמט ע"ש קטט: ד ג מ"י שם ע"כ ה"ל אפירי טוה ה' ג: ה ד מ"י פ"ח מהלכות ט"ל הלכה י: ו ה מ"י פ"ג מהלכות ט"ל המקדש ה' ו סמט ע"ש קט: ז מ"י פ"ח מהלכות ט"ל הלכה י: ח מ"י פ"ח מהלכות ט"ל המקדש הלכה ו: ט ח מ"י פ"ח מהלכות ט"ל הלכה י:

רבינו הגאון

תנאי היא, דתנן בערכין פרק שני עבדי כהניס היו דברי ר' מאיר, ור' יוסי אומר משפחת בית הפגרים כו'. ר' תנאי כן אנוניס אומר לויס. מאי לאו כהא פליגי דמאן דאמר עבדים היו, פי' אלו הכניס באבוב. קסבר עיקר שירה צפה, הלויס הם משוררים. פי' ואילו המכניס באבוב אף על פי שהן עבדים והתור שהיו אף המסיבה עליהן, ומאן דאמר לויס היו, קסבר עיקר שירה בכלי לפיכך לויס היו. והסברא דרבהי פליגי, אי הכי ר' יוסי דקמינן כשרין היו מאי קאמר [א:] קא סברן כו', כפר שהוא מפורש בערכין פרק שני. ור' ירמיה אפי' מלוקות בשיר של בית השואבה, אכל בשיר של קרבן דברי הכל בעזרה היא ודחיא שבת. מיתבי חליל של בית השואבה דוחה שבת דברי ר' יוסי בר' יהודה. והכניס אומרים אפילו יום טוב אינו דוחה, תיובתא דרב יוסף תיובתא. בחליל של בית השואבה, אכל בשיר של קרבן דברי הכל דחי. ואסיקא, תיובתא דרב יוסף בתרתי תיובתא. מאן דאמר עיקר שירה בכלי מאי עממא, דכתיב ויאמר חזקיהו להעלות העולה (ועל [ל]הזבח) ובעת החל העולה תחל שיר ה' ויבא יוסף ויבא כלל החצוצרות והבמבצלות ובכלי השיר והכלל לך כי טוב כי לעולם חסדו ו"ל דייק מדחלקס ל' הילוליס דמעיקרא כתיב גני שירה צפה להשמיע קול אחד להלל להודות לה' ולכתר הכי כתיב גני כלי השיר ובהלל לה' שמע מינה דעיקר שירה צפה וכלי השיר כסומי קלח:

א) ספר סלון ויל' וחדן נמי הא כתיב ויאמר חזקיהו וכו' הכי קאמר וכו'.